

MARÉK VERONIKA

HARCSABAJUSZ KAPITÁNY

Pásztóhy Panka rajzaival

Harcsabajusz kapitánynak olyan hosszú és olyan kunkori bajusza volt, mint egy öreg harcsának. Büszke is volt rá! Csak azért búsult, mert nem volt hajója. Miféle hajóskapitány az, akinek nincsen hajója?

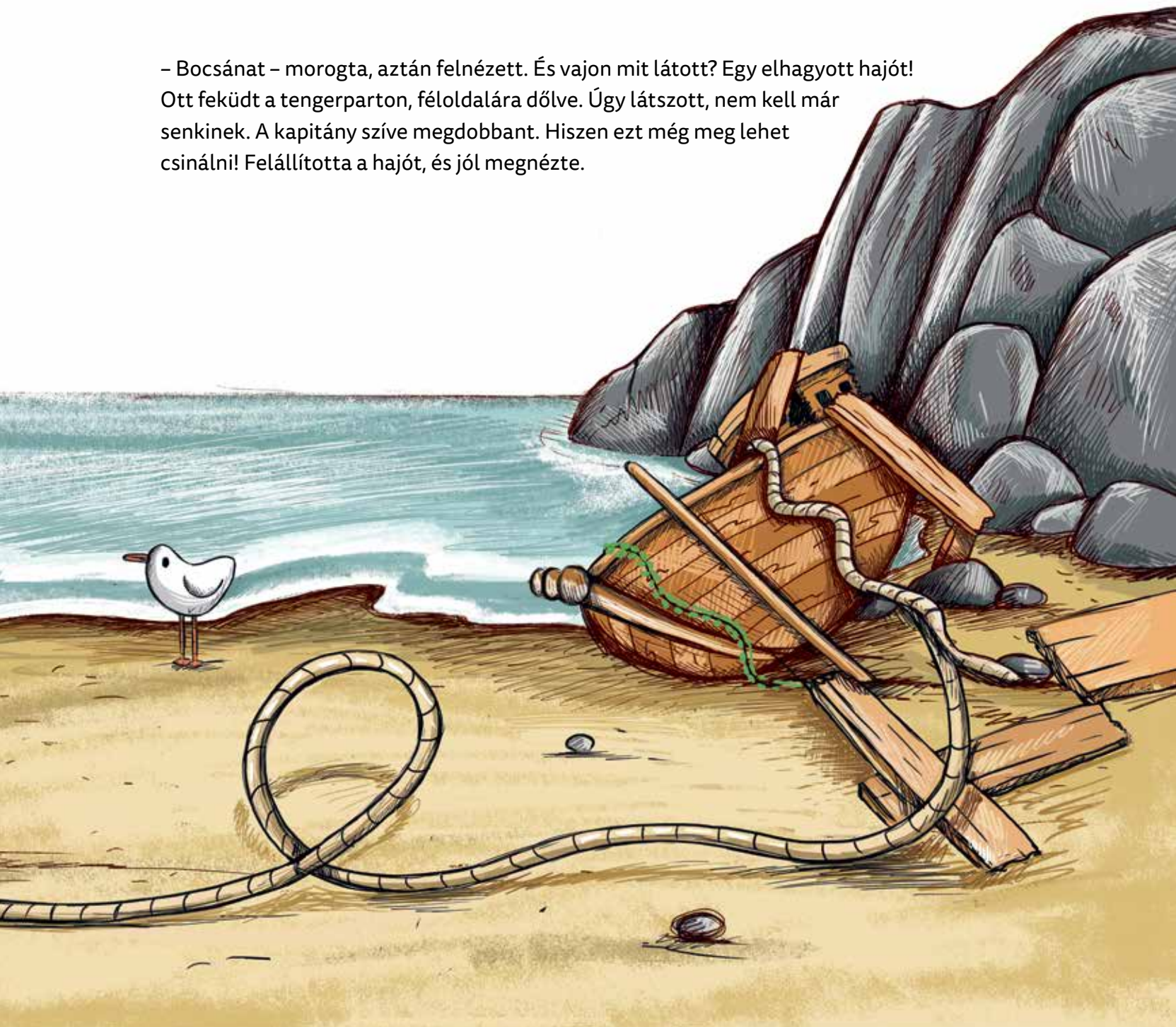

Bánatosan üldögélt a tenger partján, és hallgatta a hullámok csapkodását. Rá akart gyújtani egy szivarra, de egyet sem talált a zsebében. Bedobott volna egy kavicsot a vízbe, de kavicsot sem talált.

– Ezer foka, a szivarom elfogyott, de a kavicsok csak nem fogytak el?!
Azzal felugrott, s elindult a tengerparton, hogy kavicsot keressen. Ment, ment,
erősen nézett a lába elé, s egyszerre csak nekiütközött valaminek.

– Bocsánat – morogta, aztán felnézett. És vajon mit látott? Egy elhagyott hajót!
Ott feküdt a tengerparton, féloldalára dőlve. Úgy látszott, nem kell már
senkinek. A kapitány szíve megdobbant. Hiszen ezt még meg lehet
csinálni! Felállította a hajót, és jól megnézte.

– Te leszel a híres-nevezetes Száguldó Kacsa! De lássunk munkához!
Először is árbócot tűzött a hajó derekába. Vitorlát feszített rá, s az árbóc végébe zászlócskát tett. A hajó orrába kötelet kötött, hogy ki tudjon kötni, a végébe meg egy vasmacsskát, hogy le tudjon horgonyozni, ha kell. Mentőövet is tett a hajóba. Kész a vitorlás!

A kapitány vízre tolta a Száguldó Kacsát. Büszkén ringatózott a hajó a hullámos tengeren.

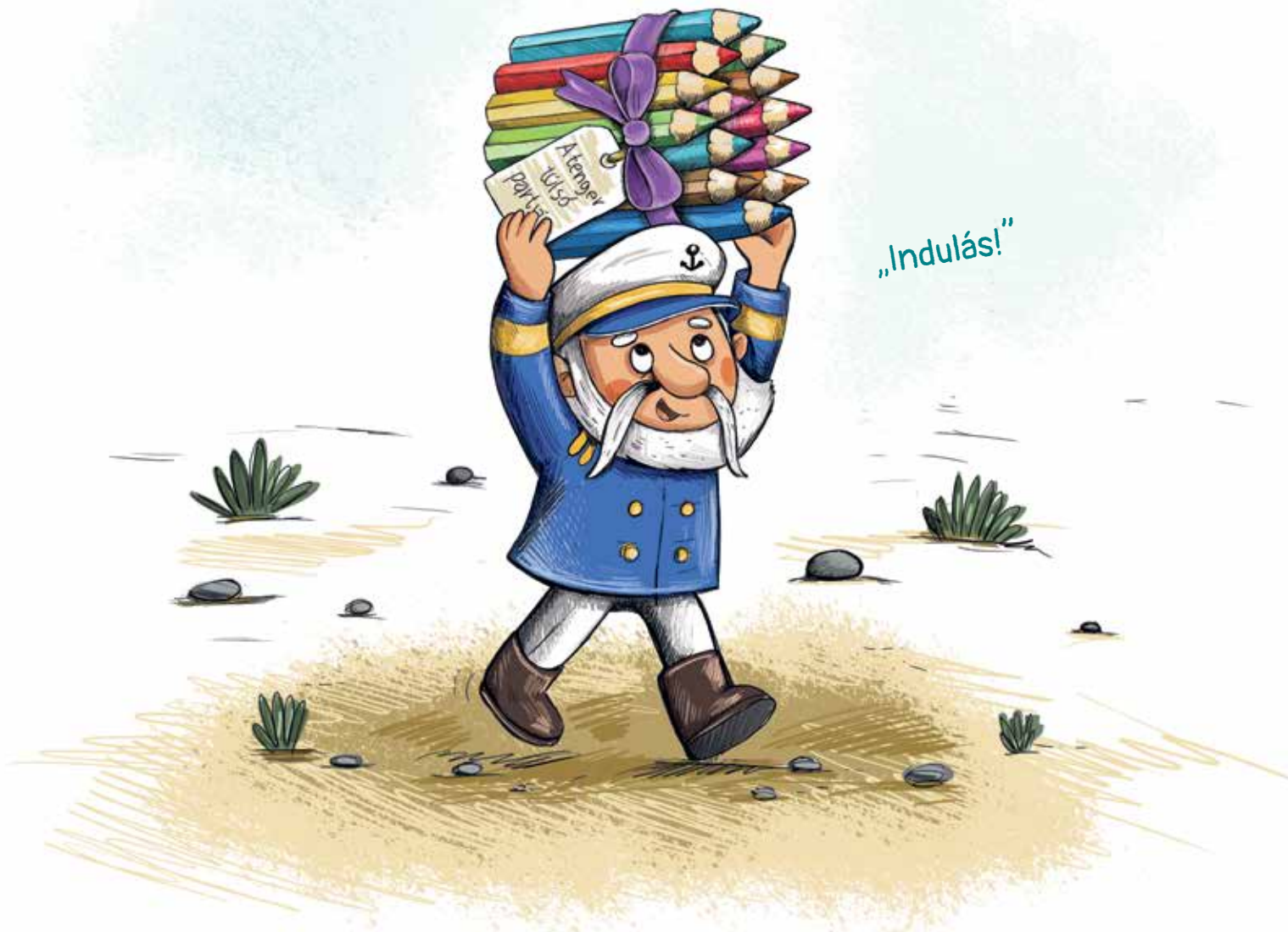
– Indulhatunk,
ezer rozmáragyar,
de hová? Merre menjünk?

A kapitány körülnézett. Meg is látott a parton egy nagy csomag színes ceruzát. Az volt ráírva: A tenger túlsó partjára!

– Elviszem a színes ceruzákat.

Azzal berakodott a hajóba, vett három csomag szivart, és kiadta a parancsot önmagának:

Nagyot fújt a vitorlába a sós tengeri szél, és a Száguldó Kacsa elindult.
A kapitány pedig dörmögni kezdett jókedvében:

Hangom, mint a mackó hangja,
bajszom, mint a harcsa bajsza,
hintáztatnak a habok,
Harcsabajusz én vagyok!

~ Alig ért a dalocska végére, máris egy szigethez érkezett. Kikötött és kiszállt. Nem látott sehol senkit. Egyszerre csak furcsa hang ütötte meg a fülét. „I-i-i-i” – pityergett valaki. Hogy kicsoda? Egy elefánt. Igen, ott ült a bozótban, és pityergett.

